

פטורין. דענין שיהיה כל נפש אלמ (כל הנפש ואין כאן מכה כל הנפש ופטורים ממיתה. לר' יהודה בן בתירה חייב זה שקצונו בסייף מפני שקירב את מיתמו: דא שור. מועד: וקצונו בקניינו. ומת: פלוגתא דר' ישמעאל ורצנו. לענין כופר לר' ישמעאל דלמחר כופר

© HebrewBooks.org © Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

במזון שיימינן משלם כופר אלצל לרצנן דשיימינן בניוק האז לא הוה ליה דמיס ופטור: ונתקע באשה חייב דד' דברים. וכוון שפלא ברוח מזויה דהוה ליה קרוב למזיד: וצבימסו לא קנה. אע"פ ששנינו (יבמות 77 ג:) הוצא על צימתו בין בשוגג בין במזיד קנה הני מילי היכא דנתכוין לצילת אשה אחרת אלצל זה לא נתכוין לשום צילת הלכך לא קנה ואס מוזר ועשה אחד מן האמין צה מלאמר פסלה עליו: ואם נתקפה (ללאחרן) שהתמיל לנפול דנתכוין לנפול על האדם להנאתו: חייב אף על הנפס. אע"פ שלא נתכוין לשם צנת: על לבו ומת פטור. שהיה לו לסקקה: חייב. דהא ללא סלקקה סגד אמתעיניה ליה דצינא ויפרע ליה: כצט עליו. שתקפו שם עד שמת: חייב. דה"ק ליה אס תלצה קרע ושלם אלצל פירש לו ע"מ פטור: עבדו כגופו דמי. ואם הניח אדם גחלת על לב עבדו פטור שהיה לו לעבד לסקקה: שורו כממונו. שאין צו דעת לסקקה ומיז:

דברים כה י

תורה אור השלם

- 1. אם כפר וישת עליו ונתן פדיו נפשו בכל אשר ישת עליו. שמות כ
- 2. כי יצו אנשים חזרו איש ואחיו וקרבו אשת האחד להציל את אישה מיד מפרו ושקלוה קדה והחזיקה במוקדיה: דברים כה י

מוסף רש"י

פטורין. שאין ידוע על ידי מי נזכר (לעיל ע). ונתקף באשה חייב בד' דברים: זמנו ועבר ופיסו ונתנן כאלמנה כהנאל (לקמן פה): פלג מתת פלג לזנות השוגג כמזיד ואוסם כלנו (יבמות דה). וביבמותו לא קנה. ללא חסון לביאה (שם). ככש עליו כו' או לתוך המים. כצט פרמ"י נלע"ו, אחוה נאסו של חינוי ותוקפו בניים כדי שלא יוכל לנחם אלסו ונענו ומת (פסחין עו). הדרן עלך ביצד הרגל זה בא בחביתו וזה בא בקורתו. ופגו זה מה (לקמן עא). אין לו אלץ שכרו. שכן ללו וזכר פועלו (לקמן עטו).

הדרן עלך ביצד הרגל

המניח אס הכד. ושצרה פטור. בגמרא (ע"פ) מפרש טעמא: ואס הווק צה. הנמקל: צעל החציה חייב. מפרש בגמ' (שם): גב' נצצרה כדו של זה נקורטו של זה פטור. ששניניהו רשות להלך: פחה נחצית. דקמתי זה צל נחציתו: וסיים צד. דקמתי נצצרה כדו של זה כו': והליל אס הדצט לפופה. מפני שהדצט דמינו יקריס: שצרו. כשאר פועל ואין צעל הדצט משלם דמי היין: פחה צד. דקמתי זה צל נכדו של דצט וסיים נחצית דקמתי נסדקה נחצית של דצט: למקח וממכר. שצד המוכר לתת לו איזה שירצה ואפילו התנה עמו נחצית דמשמע גדולה נתן לו כד שהיא קטנה: אין

שכרו פתח בכד וסיים בחבית אמר רב פפא היינו כד היינו חבית למאי נפקא מינה למקח וממכר היכי דמי אילימא באתרא דכדא לא קרו חבית וחבית לא קרו כדא הא לא קרו לה לא צריכא דרובא קרו לה לכדא כדא ולחביתא חביתא ואיכא נמי דקרו לחביתא כדא ולכדא חביתא מהו דתימא זיל בתי רובא קמ"ל

מודיעים פריך וי"ל דלמ שייכא הכא הודעת דמיס דקרוציס דמיס הכד לנמי החצית אי"צ שמכר לו כדים או חציות שזה מתימא וזו ולח שייך לומר צזה הודעת דמיס כלל ומיירי דלמתי ליה זווי דלח שייך לומר שכול ס' כדך חזון ופטרס דגרסי דהצפרה ובהמוכר פירות אי דלתימנהו להנך זווי כריך לאוקמי שיש ללווק מעות המכר והקנה לו אגב קרקע או אחר כך החלו הכדים והחציות אי נמי הכי פירוש מהו דתימא זיל צתר רובא אע"פ שהדמיס מסייעס למוחוק קמ"ל והיה דהוי מלי למימר איכפכא מהו דתימא זיל דלח חזקה קמ"ל דאין הולכין צתר חזקה אלל אחר הרוב אס הדמיס מסייעין לרוב אלל משום דמתניין מוכחא דבאל להשמיענו דלח אלזינן צתר רובא דכד וחצית חלל יניחו ולפי זה אמי שפיר טפי אליצא דצק ממליצא דשמואל מדשמעין דלח אלזינן צתר רובא אלל היכא שהדמיס מסייעס למוחוק ולא שמעינן זה דלח הדמיס מסייעס:

ביצד הרגל פרק שני בבא קמא

בבש עליו כו'. צאלו הן הנשרפין (פנהדרין דף עו: ושם) מפרש לרש"א נקט כצט לרבותא וסיפא נקט דחפו לרבותא: קרע בסותי חייב. תימנה היכי מייתי ראהי דלמא שאני הכא שהיה לו להסיר הגחלת מעל צגדו מדנקט רצה על צגדו חייב מכלל דעל צצרו פטור והמס לקמן (דף צג:). תנן סמא את עיני אפי' על מנת לפטור חייב אלל ע"כ על צצרו פטור משום שהיה לו להסיר כמו צעל לבו ומת וי"ל דהא פשיטא ליה דמעל צצרו יסיר הגחלת ומעל צגדו לא חייש ולא איצטרך לנאמרי ראהי אלל שלא תאמר כיון שנמנח על צגדו והוא שותק אי"צ דעתו הוי שיפטר דהא אשכחן אפי' צנמוה לקרוע דחייב:

הניח גחלת על לב עבדו כו'. כשצת כפות ורצו עומד אללו איירי דפרישית לעיל (דף צב: ד"ה והיה) ומיירי שלא מת העבד אלל חווק ולהכי מספקא ליה שמא לא ימוש הרצ לסלקו מפני שישלם לו דמי מוקו:

הדרן עלך ביצד הרגל

המניח. ואיכא נמי דקרו לחביתא כדא ולכדא חביתא. תרוייהו צריכי שאס התנה לתת לו כד והקנה לו כסודר ונתמיז הלווק לתת דמיס יכול הלווק לומר לא אסתן לך דמיס אס לא תתן לי חצית דקרי ליה לחציתא כדא לפי שהוא מוחוק ולא אלזינן צתר רובא ואס התנה לתת לו חצית ונתן הלווק דמיס יכול לומר לכדא חציתא ולא אלזינן צתר רובא ואומר ר"ת דאפי' רצ דלמר צפרק המוכר פירות (ב"ב 77 דף צג: ושם ד"ה ולמ"ו) ולקמן דצפרה (דף מו.) הולכין צנמונו אחר הרוב גצי המוכר שור לחצירו ומלא נגחון הכא מודה שיכול המווחק לומר למואל אע"פ שערב מסייעך לא מתייבא ממני ממון דקים לי צנפשא' שאני מן המיעוט אלל צנמונה נגחון לא מלי אמר מוכר קיס לי צנפשא' שאתה מן המיעוט דוצני לנכסמא דלדצינה יאמר הלווק למוכר אמה הטעתני דקים לי צנפשא' שאני מן הרוב דוצני לרדיא וז"ל ונחוי אי דמי כדא לי דמי צניתא דגרסי לפריך לקמן צריש הפרה (שם) ובהמוכר פירות (ב"ב 77 דף צג:). ונחוי אי דמי רדיא לרדיא ושם אפרש צע"ה דלפילו לרצנן דפליגי אר' יהודה בהמוכר את הספינה (שם 77 דף עו:) גצי מכר לזמד לא מכר הצקר דלית להו הדמיס וזו

המניח: את הכד ברה"ר ובא אחר ונתקל בה ושברה פטור ואם הווק בה בעל החבית חייב בניוקו: גב' פתח בכד וסיים בחבית ונתן נמי זה בא בחביתו וזה בא בקורתו נשברה כדו של זה בקורתו של זה פטור פתח בחבית וסיים בכד ונתן נמי זה בא בחביתו של יין וזה בא בכדו של דבש נסדקה חבית של דבש ושפך זה יינו והציל את הדבש לתוכו אין לו אלץ

הכד המניח את הכד ברשו' הרבי' ובא אחר ונתקל בה ושברה, פטור. ואם הווק בה בעל החבית חייב. פתח בכד וסיים בחבית. אמ' רב פפא ד חבית אחר הוא. למאי נפקא מינה, כלומי מה צורך לדקדק בזה, ואפי' למקח וממכר. קיימ' לן כי הכד הוא פחות מן החבית שהכד שואבין בו מים א' מן המעין כדכת' וכדא על שכמה, והחבית גדולה (לחביתו) ומנחה. ואם אמ' אדם פלחירו חבית איני מוכר לך ורב אחוה המקום קורין לגדולה חבת לפרוחה מפנה כד, ומיטעא קרו נמי לחביתא ובה לכדא חביתא. והמוכר אומ' כדא מכרתי לך הלווקה אומ' חבית קניתי ממך, מהו דתימא זיל בתי רובא ורובא לא קרו לכדא חביתא.

עין משפט
גד מצוה

קה א מיי פ"א מהל' נוקי ממון הלכה א סמג ע"פ ס: קב ב מיי פ"ב מהלכות יבוס הלכה ד סמג ע"פ ע טו"ש ע"ח: סמג ע"פ ע טו"ש ע"ח: קב ג מיי פ"א מהלכות חובל ומזיק הלכה י סמג ע"פ ע טו"ש ע"ח: סמג ע"פ ע טו"ש ע"ח: קב ד ה ר ז מיי שם הלכה יב טו"ש ע"ח סמג ע"פ ע"ח: קב ח טו"ש ע"ח: סמג ע"פ א וסמון מ"ח סמג ע"ח: קי ז מיי פ"ד מהלכות חובל ומזיק הלכה כב סמג ע"פ ע טו"ש ע"ח: ק"א י ב מיי פ"ג מהל' רוח הלכה ט: ק"ב ל מיי פ"ה מהל' חובל ומזיק הלכה א סמג ע"פ ע טו"ש ע"ח: ק"ג ז מיי שם פ"ד הלכה כב ע"פ ע"ח: ק"ד מיי פ"ח מהלכות נזק ממון הלכה ה סמג ע"פ ע טו"ש ע"ח: ק"ה יב מיי פ"ג מהל' רוח הלכה ט: ק"ו ל מיי פ"ה מהלכות נזק ממון הלכה ה סמג ע"פ ע טו"ש ע"ח: ק"ז ז מיי שם פ"ד הלכה כב ע"פ ע"ח: ק"ח מיי פ"ח מהלכות נזק ממון הלכה ה סמג ע"פ ע טו"ש ע"ח: ק"ט ז מיי פ"ג מהל' רוח הלכה ט:

רבינו חננאל (המשך) ונת פטור, מאי טעמא היה לו להשליכה מעל לבו. הניח גחלת על בגד חבירו ונשרף חייב, אמ' רבא תרויהו חגיגה, דהניא דחפו לתוך האור או לתוך המים ויכול לעלות משם ונת פטור. בבדו דנתן קרע את כסותו ושיבר את כרו חייב, ש"מ דאפי' אס אמ' לו קרע וקרי חייב, וכל שכן הרואה אותו שורף את בגדיו ולא הציל שחיבי השורף בניוקין, לא אמרי' היה לו להציל ממונו אלא למיוק אמרי' ליה לא היה לך להווק ממון חבירך וכיון דלדצינה נחתיבת, בעי שרואה עבדו צנפשו דמי, והנתון גחלת בלבו נשרף העבד בנתון גחלת בלב אורנו עצמו דמי (דמי), מה בלב אורנו עצמו פטור דאמר' כיון שיכול להסירה מעל לבו היה לו להסירה, לא הסירה הוא הרג עצמו, כן דין העבד ופטור. או כממנו דמי, כמו הנתון גחלת דמי, או כביריותו או על גדי ונשרף שחיבי, כד דין העבד וחייב. בתר דבצי הדר נשטא, עבדו כי גופו והנתון גחלת בלב העבד, ברלא כפית ויכול להסירה ולא הסירה ונשרף ומת. פטור. שורו כממנו, וחייב. הדרן עלך הרגל מועדת

פרק שלישי: המניח את הכד ברה"ר ובא אחר ונתקל בה ושברה, פטור. ואם הווק בה בעל החבית חייב. פתח בכד וסיים בחבית. אמ' רב פפא ד חבית אחר הוא. למאי נפקא מינה, כלומי מה צורך לדקדק בזה, ואפי' למקח וממכר. קיימ' לן כי הכד הוא פחות מן החבית שהכד שואבין בו מים א' מן המעין כדכת' וכדא על שכמה, והחבית גדולה (לחביתו) ומנחה. ואם אמ' אדם פלחירו חבית איני מוכר לך ורב אחוה המקום קורין לגדולה חבת לפרוחה מפנה כד, ומיטעא קרו נמי לחביתא ובה לכדא חביתא. והמוכר אומ' כדא מכרתי לך הלווקה אומ' חבית קניתי ממך, מהו דתימא זיל בתי רובא ורובא לא קרו לכדא חביתא.